

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

KVĚTEN 2005 *** ROČNÍK VI.*** ČÍSLO 5

Citát inspirující:

Když se zasnoubíte s uměním, nečekejte od nevěsty velké věno.

Oldřich Fišer

Jsem pochybnost, láska, klam
jsem vše, co znám
uvolněná, voda hravá
co chladí i laská.

Jsem mlčení ...
ticho ve mně
proudí bezbřehé ...
blízko unáhlení
netrpělivé.

Jsem víra
i naděje
život i smrt.

Jsem úsměv
teplé slunce
mé hledání
to jsem já.

Monika Eberlová

DOMAŽLICKÁ ZAMYŠLENÍ

Ve dnech 15.-17.dubna se v Domažlicích konalo Chodské poetické jaro. Zúčastnily se jej asi tři desítky autorů a autorek z českých klubů, ale především ze Slovenska. Nechci v tomto mém úvodníku rozebírat celý program setkání, chci se spíše zamyslet nad některými zvláštnostmi setkání.

Zaujal mě především poměr českých a slovenských účastníků, ve kterém jasně vyhráli naši východní přátelé, matematicky řečeno (zaokrouhleně) v poměru 2:1. Na jednoho českého účastníka, dva slovenští. Nic proti tomu, ale ještě více zarazí další skutečnost, totiž zatímco z Čech se na setkání trousili spíše osamocení jednotlivci, Slováci přijížděli ve skupinách, bylo na nich znát, že jejich klub žije nejen literaturou, ale i mimo ni. Nevím, jestli je to jejich mentalitou nebo větší ochotou obětovat víkend a čas.

Ptal jsem se na to samotných Slováků, ale třeba i Pavla Herbrycha, který má již na Slovensko nakročeno (viz poslední strana dnešní KOBRY). Dozvěděl jsem se, že páteční setkání na chalupě jednoho z členů (náš tzv. stmeláč), se koná velmi často. Kolik z nás má chuť a čas sejít se třeba jednou za měsíc (v teplejších měsících) mimo schůzky v knihovně?

Na setkání se také často vzpomínalo na Jičínské poetické jaro. Nechyběly ani dotazy: Kdy se v Jičíně uskuteční další setkání. Odpovídal jsem vyhybavě: Snad někdy. Letos určitě ne, kdo ví, co bude za rok ... atp. A co vy? Jak byste odpovídali, kdybyste byli se mnou v Domažlicích?

Zaujalo mě také velké množství nabízených tiskovin nejrůznějšího druhu, od skutečných samizdatů po knihy vydané v kamenných nakladatelstvích (cestou zpět jsem si ve vlaku počel). A opět měli Slováci převahu. Nevím, zda je na Slovensku ruka státu štedřejší, ale podle zpráv z našich sdělovacích prostředků bych ani neřekl.

Na Chodsku se ukázalo, že není třeba žádné velké pořadatelské skupiny, prakticky dvě dívky (Lucie Popovičová a Simona Váchalová) dokázaly za pomoci Gymnázia J.Š.Baara a ochoty místních úřadů (především pana starosty Jana Látky) uspořádat důstojné setkání navazující na předchozí akce v Jičíně a Martině. Patří jim dvěma, ale i všem ostatním velký dík! Ačkoliv jsem nevydržel v Domažlicích až do neděle, mohu říci, že mě setkání nadchlo a nechtěl bych chybět ani na podzim v Martině. Tam se setkání mělo původně konat 9.-11.září (to je v Jičíně pohádkový festival), ale nakonec bude asi termín přesunut za týden nebo čtrnáct dní. Popřemýšlejte, zda se chcete vydat na cestu na Slovensko.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- V Psím víně č.32 (9.ročník, vyšlo 13.dubna 2005) je uveřejněna báseň Václava France Prsten.

- Josefu Jindrovi vyšla v březnovém čísle časopisu Od Ještěda k Troskám báseň s názvem Humprecht a v tomtéž čísle faktografický článek s názvem O těžbě písku pod Troskami.

- Nové Pojizerky dne 16.března uvedly epigramickou básničku Josefa Jindry Balada soudcovská (byla otištěna v silvestrovské Kobře 2004).

- ve 4.ročníku literární soutěže Řehečská slepice (vyhlášení 23.dubna 2005 v jičínské knihovně) byli oceněni i autoři LIŠu. Josef Jindra získal 3.cenu v kategorii prací týkajících se Řehče za povídku Mikrobi a ve stejné kategorii získal čestné uznání Bohumír Procházka za povídku Jedu si. Obě oceněné práce byly uveřejněny ve sborníku Merkur, Venuše, Řeheč, Mars.

- příspěvky Pavla Herbrycha pravidelně vycházejí ve slovenském Mädokýši (viz Mädokýš 3/2005 – 7 básniček bez názvu).

- v Nových Novinách v pátek 6.května 2005 vyšel článek Václava France Literární spolek v Domažlicích.

Václav

PROCHOROVINY 5/2005

Netradiční Prochoroviny vyšly tentokrát na počátku května, najdete v nich přehled jičínských amatérských spolků a především kontakty na ně a na profesionální organizace v oblasti kultury. Takže na jednom místě můžete získat celou řadu potřebných kontaktů a informací.

Václav

EPIGRAM

Josef Jindra

Motto:

Mladost - radost
V stáří jen když větry jdou.

Mláďí dělá angličtinu,
myslí při tom na cizinu.
Ópér, stáže, profesúra,
chce vlézt všude, kde je škvíra.

To my - staří sklerotici -
myslíme jen česky.
Když to v Čechách zasmradíme,
je nám tady hezky!

A proto: Chraňme národní stát!

POZVÁNKA - VEČER PŘIMĚŘENÝCH DEPRESÍ

Večer přiměřených depresí se koná v pátek 20.května 2005 v 19 hodin v Kavárně Obratník, J.Plachty 28, Praha 5. V rámci večera vystoupí se svojí tvorbou pětice autorů : Martina Bittnerová, Václav Franc, Leoš Juráček - Jiří Č. Ulrich a Irena Velichová. Hudba Hana Čechová. Pořadem provázejí Zora Šimůnková a František Baďura.

Literární soutěž - SVĚT 2050

Internetový časopis „O životě“ vyhlašuje literární soutěž na téma Svět 2050. Zúčastnit se jí může kdokoli. Doporučený rozsah textu je 1500 - 2000 znaků (cca 1 stránka A4). Vaše příspěvky posílejte **do 15. května** na adresu svet2050@ozivote.cz . Ti nejlepší získají nádherné knihy od nakladatelství Fragment a Petrov, trička ke skvělému filmu Horem Pádem, vstupenky do divadel a spoustu dalších cen.

Podle www.neraweb.cz Václav – na tomto webu najdete informace o dalších soutěžích.

ZÁPIS ZE SCHŮZKY LIS

dne: 6. 4. 2005 od 17 hodin, místo: Městská knihovna Jičín,
přítomni: Benešová, Eberlová, Herbrych, Jebavá, Jindra, Matějovská, Procházka,
Teslík, Veselý, Zlatníková, Žantovský, omluveni: Franc, Novotná, Zákoutská.

1. Zahájení

Benešová přivítala plénum nábořem účinkujících na autorské čtení pro nevidomé a slabozraké, které se, jak uvedla, uskuteční 13. dubna 2005 od 14.15 hodin v zasedací místnosti Městského úřadu Jičín, Žižkovo náměstí. Navrhla společně s plénem datum konání příští schůzky LIS: 11. května 2005 od 17 hodin. Vůči tomuto návrhu se nenašlo vážnějších výhrad.

2. Plnění usnesení

Jebavá na základě usnesení předcházející schůzky LIS emitovala z rozpočtu LIS částku 1000 Kč jako odměnu Václavu Francovi. Zodpovídá: Žantovský.

3. Stmelovací komise

Procházka označil za vhodné uspořádat nejbližší zasedání stmelovací komise v časovém úseku, kdy Hanička bude vycestována mimo katastr města. Se zřetelem k této myšlence podal návrh usnesení: Schůzka LIS určuje předběžné datum konání zasedání stmelovací komise na Prochorovic zahradě na 10. června 2005. Navíc připustil, že by bylo možné událost spojit se vzpomínkovou akcí na Irmu Geislovou, která by jí předcházela od 17. hodiny na hřbitově. Hlasování o návrhu Procházky: 7 pro, 4 se zdrželi (Eberlová, Matějovská, Zlatníková, Žantovský). Návrh byl přijat. Veselý navrhl usnesení: Prezence delegátů zasedajících ve stmelovací komisi proběhne ve stanovený den od 18 hodin na parkovišti prodejny obchodního řetězce Penny Market v Jičíně. Žantovský podal pozměňovací návrh: Z usnesení se vypouští slovo „Penny“ a slovo „Market“ a za slovo řetězce se doplňuje výraz „Plus Discount“. Zbývající část věty zůstává beze změn. Vzhledem k nezávaznosti předchozího usnesení nebylo o těchto návrzích hlasováno.

4. Májová neděle

Procházka připomněl možnost účasti LISu na akci Májová neděle v zámeckém parku. Zlatníková vyjádřila pochybnost nad smyslem takového konání. Podle ní prý lidé budou na takovou akci přicházet za zcela něčím jiným, než může nabídnout LIS. Eberlová takový názor podpořila. Žantovský doporučil držet se osvědčené tradice prvomájových akcí organizovaných okresním sekretariátem Komunistické strany Čech a Moravy. K debutu avizovanému příspěvkovou organizací Kulturní zařízení města Jičína se postavil rezervovaně.

5. Pohádky u kašny

Procházka uskutečnil nábor účinkujících na pohádky u kašny, které proběhnou v rámci festivalu Jičín – město pohádky. Upozornil, že je pravděpodobné, že v důsledku zkrácení doby trvání festivalu oproti předcházejícím ročníkům bude prostor pro prezentaci pouze tří autorů. Nominováni byli: Franc, Matějovská, Procházka, Zákoutská.

6. Literárně-kulturní večer

Eberlová informovala plénium o připravované akci na Valdické bráně. Uvedla, že se uskuteční nejspíš v červnu, zopakovala výzvu k účasti s konkrétními nabídkami a připustila, že se akce možná neuskuteční.

7. Emigrace

Herbrych připustil možnost změny své státní příslušnosti. Podle svých slov má za předpokladu získání vhodného zaměstnání v úmyslu usadit se ve Slovenské republice. Veselý vyjádřil Herbrychovi podporu s tím, že se nabízí možnost najít uplatnění při vysazování stromů v Tatrách. Herbrych poukázal, že monokulturu je vhodnější nebrat.

8. Rozbory děl

Přítomné plénium se vyjádřilo k dílům Jindry, Matějovské a Procházky. Jindra v rámci rozsáhlé rozpravy přiznal, že se šel zjišťně podívat, kolik stojí parkování, ačkoli to dobře věděl. Žantovský poukázal, že nemá problém s vypnutou televizí, obává se však zavedení plošné televizní daně za nevyžádanou službu. Vyhotovitel zápisu soudí, že kdo se schůzky LIS nezúčastnil, má nyní pouze možnost plakat nad tím, o co přišel.

9. Materiál na příští schůzku LIS

Poezii k příštímu hodnocení členy LIS dodá Veselý, prózu Eberlová.

10. Od Ještěda k Troskám

Jindra prezentoval časopis *Od Ještěda k Troskám*. Představil možnost upozornit na autora, který opěvuje kraj.

11. Semtinská lípa

Jindra informoval o uskutečnění vzpomínkové slavnosti u Semtinské lípy. Ta proběhne 21. května 2005 od 13.30 hodin.

12. Řehečská slepice

Kdosi informoval o uskutečnění humorného odpoledne s vyhlášením výsledků literární soutěže Řehečská slepice 2005. To ponese název *První meziplanetární setkání obyvatel Řehče s Mart'any* a proběhne 23. dubna 2003 od 13.30 hodin v Městské knihovně Jičín.

Konec schůzky byl v 19.45 hodin. Příští schůzka LIS se koná 11. května 2005 v 17 hodin v Městské knihovně Jičín. Zapsal: Žantovský

NÁHRADNÍ

Bohumír Procházka

A tak mám dítě náhradní. V neděli přijedem do Košumberku, naložejí nám Jakuba a jedem. Jakub má patnáct, modré oči a rozumí letadlům. Všechny peníze, a těch jako sirotek moc nemá, promění v časopisy a knihy o letadlech. Celý měsíc je čte a pak nám o nich vypráví. Na vozejku jezdíme parkem. Jakub je na vzduchu, Jakub má posluchače a my máme méně prázdnoty. Jak vypadá prázdnota, to ví jen ten, kdo má doma jen muže a televizi.

I když se do Košumberku těšíme oba, příliš často nejezdíme. Vlastně bych ani nedokázala sama sobě vysvětlit, proč se návštěvy zároveň bojím a i se na ní těším. Prostě Jakub nikdy nemůže být náš. Náš svět řídí úředníci a ti rozhodli.

Léčebna má úžasný park. Celý den se dají objevovat další a další cestičky. Jedem, povídáme, Jakub se potřebuje vymluvit. Já jsem se naučila poslouchat. Když jsme přijeli pod hrad, šel si muž na pivo. Už delší dobu tuším, že mi Jakub chce něco povědět. I dnes zmlknul, když se muž vzdálil. Netuším co přijde.

„Tak povídej, můžeš.“

„Víš, této ... já se stydím.“

„Ale jdi, vždyť se známe .... „

Mlčíme.

Beru ho za ruku.

Spouští. Zbrkle, přerývaně, chvíli mlčí, pak se ho nedaří zastavit. Ani nechci. Je to „o holkách“. Věru nemá tu moc příležitostí s nimi se bavit. A tak se jich bojí. Hlavně ale po nich touží.

„Vždyť ani nevím, jestli jsem normální.“

Na tohle umím jen fráze.

„Mě ještě nikdy holka ....“

Začíná mne mrazit. Raduju se, že jsme daleko běžných cest.

„Nemůžeš na mne, teto, sáhnout?“

Bum. Neumím vzít vozík a začít ujíždět. Umím jen otevřít pusku. A nic.

Krouť se na vozíku, jak nejvíc mu jeho chromá noha dovoluje. Křečovitě sevře mou ruku. Těmhle modrým očím nedaří se odepřít. Šílím?

Zavádí mou ruku do svého klína. Bráním se ..., ne, dělám že se bráním. Cítím, vidím, ne tohle neznám. Vůbec neznám jinochy. Jsou krásní. Nikdy mnou nepoznaní.

Svou rukou učí tu mou potřebným pohybům. Nevycházejí z žádné nauky, zkušenosti. Jen z přemíry citu za modří ukrytou. Chce obě moje ruce a já je využívám. Vidím modrou a cítím, co snad nikdy v životě. Takové vzrušení neznám. Jeho přenáší se na mne. Nebo moje na něho? Hlasitě sténá.

Výstřik, který jsme nestačili zakrýt. Výstřik přímo na mne. Do vlasů, do šatů. Nemůžu ustát na nohou. Modrá barva rozlévá se po celém parku.

Ujíždím nemluvíme. Dobře, že manžel pije druhé pivo. I pruh oblohy, lemovaný keři podél cesty, je modrý. Nemůžu se vzpamatovat. Ani Jakub, jistě. Tohle máme společné. Co ještě? Od teď ještě tajemství. Jeho věk je polovina mého. Přivodil mi zážitek. Jeden z největších, jaké znám. A já jemu?

Stále mlčíme. Zažíváme. Tuším že oba, tuším, že podobně. Je to dobře? Jistě že ne. Dobře je, že mužovi pivo zachutnalo. Chci být sama. Chceme být sami.

Jezdím v nejdlejší části parku a zlobím se pro to sama na sebe. Nemůžu jinak. Jakub se zase kroutí, až se jeho ruka dostane k mé, tlačící vozík. Ruka je rozpálená. Musím ji ochladit. Jak? Když moje žhne taky? Ujíždíme dozadu, dozadu. Začínám si uvědomovat konečnost. Světa, sebe, hlavně ale teď pobytu v parku, pobytu tady.

Musím, ještě naposledy musím . . . .

Teď já. Obě ruce, rty, rozepínám halenku, Jakub rychle chápe. Šlím z doteku jeho rtů. A on . . . .

Chvilí setrvávám s hlavou v jeho klíně. Neschopna pohybu.

Jedeme rychle. Muž nás už hledá. Spěchá na odjezd. Musím řídit já. Můžu vůbec řídit? Vracíme Jakuba. Je mlčenlivý. Jen já vidím, jak mu svítí oči. Loučíme se překotně. Chvilinku jsme sami.

„Teto, ale teď už nejsi jen moje teta, že?“

Slyším, jak moje ústa říkají: „Ne.“ Utíkám za mužem k autu.

A kdo odpoví moje otázky?

Hodnocení povídky Bohumíra Procházky Náhradní

V úvodu si dovoluji uvést, že jsem povídku a další ohlasy na ni zařadil na přání autora. Zároveň se omlouvám dalším dvěma autorům, jejichž práce byly hodnoceny na schůzce LISu (Zuzaně Matějovské a Josefu Jindrovi) a slibuji, že je uveřejním příležitostně buď v KOBŘE nebo v některém dalším ČAJi po domluvě s autorem.

Václav

Holín 12.3.2005

JANOVA

- Prochor překročil míru vkusu a řeknu otevřeně, že takové oplzlosti a hnus mi už neposílejte. Nechci, abych byla přiřazována k nějaké skupině osob, kde si může kdejaký úchyl šířit, co mu slina na jazyk přinese.

Původně jsem si myslela, že by se mohlo jednat o pedofilní úchylku, ale na internetu jsem se dozvěděla, že pedofilie není sex s dětmi! A proto je to ještě horší, může se jednat dokonce o dětskou pornografii.

Jestli proChor má tyto choutky, ať je má, ale necht' je prezentuje ve skupině stejně postižených. A z toho vyplývá, proč bych Zuzce Matějovské účast v LISu zakázala.

Osobně se domnívám, že:

- jsme spolek věkem nesourodých lidí, ale
- po této prezentaci bychom měli otevřeně říct, že budeme spolek, který bude přístupný pouze lidem nad 18 let věku,
- je nutno definovat, jaké texty budeme nadále posílat ke spolkové prezentaci.

Petr Veselý

Tři písemné projevy tří různých lidí. Jedna mladá půvabná žena a dva (promiňte pánové) stařešinové. Jedno téma láska-sex. Neudálo se nic, co by vybočilo z očekávaného, každý přiměřeně svému věku, svému naturelu a zajisté projekce svých tužeb. U Zuzany je to, při vědomí, že se jedná o mladou slečnu, čtení milé a křehoučké jako jarní kvítek, ale vnímám to, jako zamilovaný povzdech, což je stav záviděníhodný, ale po literární stránce jsem ukojení nedosáhl (abych zůstal stylový).

Náhradní. Tady ten posun byl od první ukázky ještě výraznější. Nejdřív jsem si řekl, že posouzení by měl provést soudní psychiatr, ale literatura má jiné hranice nežli reálný svět. Přestože Prochora už trochu znám, byl jsem mírně překvapen, pohoršen určitě ne. Rád bych autorovi položil několik všetečných otázek, třeba na to dojde o stmeláči. Po literární stránce se mi tahle věc líbila nejvíce. Je tedy pro mne v těchto ukázkách zajímavé srovnání, jak se k sobě má obsah-myšlenka a forma. Krásné může působit banálně a pokleslé může mít dramatický náboj.

Takže láska je láska, láska je když choděj kluci s klukama a holky z holkama !

Bohumír Procházka

Husté ráno

Konečně husté ráno Začalo dopisem paní J. Z jejího milého psaníčka vplynulo, že by mě okamžitě měli dát do nějakého ústavu a léčit. Možná jen do toho ústavu a bez léčení, které stejně nestojí už za to. A taky by mne měli rozhodně vyloučit z Literárního spolku, neboť kazím mládež....

Pak mi K napsala, že mi přeje příjemné čekání na děšť. To je ovšem nekrásnější přání, jakého se mi, kromě zdraví, v poslední době dostalo. Krásné je tím, že K je jedním z mála lidí, kdo pochopil o co mi jde.

Nu a do třetice: Přečetl jsem si v Salonu Práva povídku Jaroslava Rudiše a našel v ní kousek Bukowského a hlavně všechno to, jak si povídku nedostičně představuju.

K druhé a třetí věci nemám co dodat. Alespoň ne pro vás. Ostatně stejně byste to nepochopili.

S potěšením budu se věnovat reakci paní J na mou povídku. Děkuju jí za tu přehršel otázek, které otevřela. I když povídka byla z jiné kapsy, připomenu, že odsouzeného sochaře Opočenského opravdu znám a moc pěkně jsme si na nádvoří zámku mezi jeho žulovými balvany popovídali. To jsem mu samozřejmě neřekl, jak mu závidím jeho mladičkou ženu. Která, jak ukazují dějiny, stejně mu nestačila.

Paní J píše slova jako oplzlost, hnus, úchyl, pedofil, pornografie a že bych své choutky měl prezentovat ve skupině stejně postižených.

Její psaníčko možno rozebírat ve dvou rovinách. Ta první je organizační. Kterak mi zabránit, abych své zcestné myšlenky mohl šířit. Navrhuju vyloučení z LISu. To znám, z jedné organizace už jsem vyloučený byl. Nebo zavést takovou malou cenzuru, která by zabránila některé texty v LISu šířit. Toliko je třeba instalovat nějaký orgán, který by rozhodl, co je ještě únosné a co už ne. Třeba bychom mohli požádat o spolupráci pana Sládka. Beztak teď nemá co dělat.

Druhý pohled je faktický, skutkový. Co se smí a co nesmí. Pokud vezmeme v potaz, že se nesmí to, co je protizákonné, zůstává věc v rovině etické, nu a tu nechť si každý stanoví sám. Třeba se podle toho pozná moudrost. Někteří autoři si skrze psaní odreagují ty nejčernější záhyby v duši. Jiní si je tajně vnitřně prožívají, ale navenek tvrdě odsuzují. Někteří se snaží ta pohoršující témata dávat do svých děl, aby na sebe upozornili. Jako třeba jistá Elfriede Jelineková z Rakous (Pianistka - nakl. Lidové noviny). Té naletěli až ve Švédsku a dali jí za to Nobelovu cenu. Atd.

Kdo mne zná, ví, že mým životním posláním je provokovat. Konečně vidím, že se mi to daří.

Chci poděkovat všem, za úroveň rozborů našeho psaní v poslední době. Mám dojem že, aniž bychom o tom věděli, rosteme.

NENÍ VĚTŠÍHO MENTORA (aneb žádné dogma)

Nejhoršími nepřáteli estetických a intelektuálních měřítek jsou oni údajní obránci, kteří žvaní o morálních a politických hodnotách v literatuře. (Harold Bloom, Kánon západní literatury)

Ano, jsou mnohá místa, která se zdají být neohraničená, nepřehledná a nepříjemně cizí. Nesahají do tváře stříbřitou pavučinou, neboť ona je z vůle světla odsouzená k naprosté viditelnosti a sdělení: „Pozor! V této hodině – já, ve své jiskřivé kráse, srozumitelně vystavuji se na odív, můžeš mne tedy minout. Já jsem ta, která vychyluje stříbrem svým ze směru správné cesty, stejně tak dnes činím, když vychyluji odvážné v tobě.“ - Ne, nemluvím o stříbřité pavučině, ale o té neviditelné, o té skryté ve své šedi, v šedi a v temnotě lesa, která mne z ničeho nic překvapí, vstoupí mi do cesty svou protivností, ale též protivensstvím, a které se nelze vyhnout. Není mi až tak

nepříjemné být takovou pavučinou. Nebráním ty, kteří exhibují mimo hranice, nýbrž se bráním jakékoli možnosti, stát se druhem resentimentu. Neschvaluji, a jsem posledním, kdo by schvaloval, byť snad jenom pohlazením volebního lístku pýchy, marnost při početí budoucnosti.

Jako člověk, který nenavštěvuje přírodu, nýbrž který v ní žije, jako člověk, který neobrací mazlivě krásná slova o potřebě jejího zvelebení, ale dennodenně od března do listopadu vtiskuje svou vůli do její tváře, byť v ohraničeném prostoru polí, byť v ohraničeném prostoru vůle těch, kteří se pasovali do role mých chleboďárců, s požívačnými výkřiky o tom - jak svou nešikovností prodražují chléb vezdejší, jako člověk, který pracuje též v pozdních večerních hodinách léta, zatímco mi dohlážitelé v umělých zahradách a zahrádkách užívají nedělní siesty při plamenných proslovech táboráku, vím, jak chutná vůně zní, které napadalo do ošatky se soumrakem. Vím, kolik malých zajíčků rozmačkal vál sklízecí mlátičky, protože ženci odešli do měst. Protože už není ženců s potem večerním, který otírá drsná ruka žen, která celý den splétala povřísla. Nejsou-li ženci, jsou rachotící stroje, nejsou-li písňe žen v polích, jsou rachotící stroje, jsou-li rachotící stroje, ubývá básníků? Ubývá-li ženců, ubývá mravnosti a estetiky básníků? - Jsou-li rachotící stroje, přibývá mnoho nervózních chalupářů. Táborák dohořel. Rachotící stroje odjely na druhý konec pole a nadešla chvíle pro skandální povyk cvrčků na okraji lesa.

Vím, jak provokuje vůně zní v parném odpolední. Ví, že opovrhovat poezií ženců, kteří umí kosami rozehrát symfonii polí, ví, že pohrdat písňemi žen a dívek vázajících povřísla, ví, že pohrdat básněmi J.V. Sládka bez uchopení možností oné doby, je výrazem smělé nešikovnosti. Ví, že opovrhovat rachotícím strojem je možné, ale nikdy bych neměl opovrhovat těmi, kteří tento stroj řídí, neboť není v jejich silách naplnit své poslání ostřím dobře naklepaných kos.

Vím, že není stoka řekou, ta stoka, která pramení v jícnu továrny, byť její tkání je též voda, která vyšla z hlubin země pramenem. Ví, že zbytečné trápení se netýká stoky, nýbrž řeky, byť již bez krásných meandrů, byť s velkými kaskádami přehrad, po jejichž hladině se prohání i burácející vodní skútry zbohatlíků. Ví, že voda z těchto přehrad, měla svůj pramen. Ví, že řeka musí mít pramen a že může být zapadaný chrastím, či možná - řeka má i své přítoky, potůčky a potoky, a ty též pramení, třeba pod Češovskými valy - zapadané listím a chrastím. Ví, že básně (hovořím pouze o básních) např. Natálie Kocábové nejsou stokou, nýbrž - že jsou řekou, u které např. nemusím sedávat, prochází strží a pramení kdesi v hloubce jeskyně, a kdybych chtěl hledat pramen, mnoho bych riskoval. Ví, že Karel Šiktanc má svou nezaměnitelnou poetiku, která pro množství peřejí je stěží sjízdná. Ví, že záležitost resentimentu nezkrášlí svět. Ví, že vyžadovat od literatury mravní (etickou) či estetickou odpovědnost je zbytečné, neboť jenom mravnost a estetika znají a vyšlapávají cestičky k věčnosti, a kdo toto nepochopí, nemůže uspět, neboť se stane záležitostí pomíjivou. Ví, že estetika je záležitostí elit,

kteří mají vůli ženců a vůli žen vázajících povřísla, dnes ovšem spíše vůli těch, kteří řídí rachotící stroje, vše ostatní se pouze dovolává práva své domnělé výjimečnosti. Víím, že vše, zde napsané, je jenom názor největšího z mentorů, který některými básněmi ze sbírky Správněj kejkł, již v roce 1990 načrtl možnost nemravnosti a neestetiky nové doby, a byl za to vysmíván. Víím, že tato knížčka neměla ani sílu vanku, že měla sílu pražádnou (nejenom z důvodů své kvality), že literatura svět nemění a že díky ní nebude více, či méně darebáků, pouze profiluje její budoucí tvář, ale to je záležitostí děl, která se stávají součástí kánonu. Víím, že literatura je záležitostí navýsost individuální a že její služba jakýmkoli požadavkům zušlechťování lidstva může nakonec posloužit záležitostem zcela opačným. Víím, že literát nemůže být svědomím národa, nýbrž jenom svědomím své svobody, nebo nesvobody. Víím, že literatura může být místem odpočinku, či hluboké trýzně, hygieny, či naprostého znesvěcení, že je místem, kudy protéká i řeka doby.

Víím, že mou zodpovědností je psát, psát co možná nejlépe a nedivit se nepochopení, ale divit se své neukojenosti. Toto je mé přesvědčení a má víra. Víím, že mohu kritizovat, odmítat, ale nesmím promarnovat čas literárního spolku službou resentmentu. Víím, že vše, zde napsané, je názorem jedince, nic více než názorem, jedince, který pro svou výlučnou časovou zaneprázdněnost, neboť není mnoho těch, kteří tráví ve svém zaměstnání více než ... , nepokládá za užitečné marnit čas, který se může stát vzácným, přílišným kritizováním jistých knih a jejich autorů, nýbrž touží trávit čas tvorbou či pomocí při tvorbě. Neboť jediný správný vzdor, dle mého, je tvorba.

Ne, ještě nekončím. Chci záležitost estetiky, porovnat na třech literárních příhodách, které byly dány svými autory k posouzení. Vedle mravů je občas dobré položit i estetiku, kterou jsem do textu přiřadil i výše.

Záležitost spisovatele Procházky vnímám z pohledu estetiky jako těžce uchopitelnou, možná i zcela nerozvážnou. Spíše, než vůle estetiky, mi zde ruku podává krkolonná chůze k čemusi, co mi přijde nepříznivě zbytečné. Pro něho samého, který nejenom u mne požívá velké autority, možná až trochu škodolibě škodlivé.

Záležitost spisovatele Jindry z pohledu estetiky zdá se mi poněkud hluchou a netečnou. Nevyvolává její odpor, nevyvolává ani její náklonnost. Nevyvolává.

Záležitost spisovatelky Zuzany Matějovské optikou estetiky: Jiskří, osvětluje, a pozvnaší.

Byť je znát, že toto dílko napsala rychle za jistým účelem, přesto je pro mne i z hlediska literárního velice přijatelné, a to především svou poetikou, kterou, u dvou předchozích autorů, není jednoduché vysledovat.

Kolega Jindra hovořil na předminulém setkání literárního spolku o tom, že při jistém přístupu, který mně osobně přijde jako možný, mohla by báseň vznikat jenom řazením slov z textu prozaického, což se mu jevilo, s ohledem

na vůli a tradici poezie, jako nesprávné a stěží životaschopné. Či nevhodné? (omlouvám se za nedostatky v interpretaci jeho slov) Chci ukázat na textu Zuzany Matějovské, že takto tvořit báseň je možné, že poezie proti tomuto ničeho nenamítá, vyžaduje to jediné, text musí být poetický a estetický, musí dráždit svou poetikou a estetikou. Text Zuzany poetikou oplývá a tedy - dokáže se rozvíjet v estetiku básně:

Tenkrát to ještě nevěděla. Nebyla si jistá ničím. Jen tím polibkem. Tolik jich už dostala i dala, ale nikdy to nebylo tak nádherné.

TENKRÁT

Tenkrát
to ještě nevěděla
nebyla si jistá
ničím
jen tím polibkem

Tolik jich už dostala
i dala
ale nikdy to nebylo
tak nádherné

.....
Zuzaně se omlouvám za svou troufalost.

S úsměvem a upřímnou kamarádskou vůlí V. Teslík, v očekávání osvěžujících polemik

INFORMACE Z KNIHOVNY

Vážení přátelé knihovny,
posílám vám květnové informace.
Vítězné knihy z MAGNESIA LITERA najdete na <http://www.magnesia-litera.cz> . Téměř všechny si u nás můžete půjčit. Jedinou chybějící jsme již doobjednali.

Připomínám, že 29. 5. je uzávěrka literární soutěže Festivalu Jičín město pohádky. Propozice a mnoho dalších aktuálních informací najdete na našem webu: <http://knihovna.jicin.cz> .

Přeji Vám krásný lásky čas a těším se spolu s ostatními jičínskými knihovnicemi na setkání v knihovně.
Jana Benešová

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Ztráty a nálezy (Povědky skotských spisovatelek), nakladatelství One Woman Press, 2004

Po souboru povídek velšských autorek , vyšla tentokrát kniha povídek skotských spisovatelek (vyšla i další irských spisovatelek – snad se k ní někdy příště dostanu).

Devítka žen se vyznává ze svého pohledu na svět Skotska, trápí je podobné problémy jako ženy jinde na světě, ale přece jenom se v jednotlivých příspěvcích zobrazují tradiční skotské prvky.

V povídce Výplatní den autorky Alison Louise Kennedyové žije hlavní hrdinka-prostitutka s pasákem Dannym v Londýně, ale stále si uvědomuje, že by „tohle“ u nich doma ve Skotsku nedělala. Někdy si uleje i peníze, které by ji mohly vrátit domů, do Skotska, o kterém sice plakáty v podzemce lžou, ale někdy se jí strašně stýská.

Janice Galloway (1956) v povídce Sádrování prasklin vypráví příběh o emancipované ženě, která si nechá najmout dělníky na opravu bytu.

Zajímavá je i povídka Sheny Mackayové (1944), která v povídce Přes pomezí, vypráví o cestě dívky za svým strýčkem, bývalým klaunem do jakéhosi domu přestárlých klaunů. Jenže strýček ještě před příjezdem umírá a ona si uvědomuje celou řadu hodnot, dříve neviditelných.

Jackie Kay (1961) v povídce Natačení rozvíjí na pozadí filmu netradiční „Lesbický milostný trojúhelník“.

Tak trochu vymykající se původem skotským autorkám je Leila Aboulela (1964), pocházející ze soudánského Chartúmu, která se po studiích ve Velké Británii provdala a s manželem a dětmi se přestěhovala do Skotska. Nevím, do jaké míry je povídka Muzeum autobiografická, ale hlavní hrdinka Šadia také přichází jako dcera soudánského lékaře do Velké Británie na studie. Je zasnoubená s Farídem, majitelem licence na výrobu limonády 7Upa pokud se za něj provdá, čeká ji velké bohatství ale ... prožívá vztah ke studentovi Bryanovi, aby s ním nakonec navštívila místní africké muzeum. Domnívá se, že tam najde domov, ale musí konstatovat, že „...v tomhle muzeu vám vykládají lži ...“

Jsem rád, že jsem si alespoň touto cestou mohl přečíst povídky skotských autorek, asi těžko bych sáhl po jejich samostatné knize (pokud byly vůbec přeloženy do češtiny), ale myslím si, že i ony mají svoje zvláštnosti, stejně jako třeba jejich irské (soubor Cestou do nebe), velšské (soubor Kočky na dlažbě) či švédské kolegyně (soubor Ve skutečnosti je díra, všechny soubory vyšly v nakladatelství One Women Press).

Skotské povídky – drsnost, ale přece jen vzpomínka na rodný kraj.

Václav

PORTÁL ČESKÉ LITERATURY

Od března mohou na internetové adrese www.czlit.cz najít milovníci knih **Portál české literatury**. S podporou Ministerstva kultury ho zajišťuje odbor umění a knihoven ministerstva a řídí ho redakční rada včele s Radimem Kopáčem.

Zaslala: Mgr.Šimona Šimonová, Knihovna města Hradce Králové - hudební oddělení, Tomkova 177, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 514 521, kl. 12, e-mail: simonova@knihovnahk.cz .

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Šuplík můžete otevřít po šestnácté

Knihovny v Bohumíně, Českém Těšíně, Havířově, Karvině a Orlové spolu s Kulturním a společenským střediskem STŘELNICE Český Těšín a Městským kulturním střediskem Havířov vyhláší XVI. ročník literární soutěže Hledáme talentované autory aneb Nepište do šuplíku.

PODMÍNKY SOUTĚŽE: zúčastnit se může každý začínající autor ve věku od 15 let, který se literární tvorbou nezabývá profesionálně, rozsah soutěžních příspěvků je v próze 5 – 10 stran, v poezii 5 básní, soutěžní práce musí být původní, dosud nepublikované, práce musí být psané písmem Times New Roman, velikost 14, řádkování jednoduché, zasílejte formou e-mailů (počítače jsou v každé knihovně k dispozici, při nedodržení podmínek nebudou práce do soutěže zařazeny, rukopisy se nevracejí

Uzávěrka soutěžních prací 30. 9. 2005.

Práce zasílejte na uvedené adresy:

Regionální knihovna Karviná - PETR ŽENČ, Masarykovo nám. 9, 733 01 Karviná - Fryštát e-mail: zenc@rkka.cz .

Městská knihovna Havířov - JINDRA ZLÁMALOVÁ, Šrámkova 2, 736 01 Havířov – Podlesí, e-mail: zlamalova@knih-havirov.cz .

Městská knihovna Bohumín - JANA LEPAROVÁ, Vrchlického 262, 735 81Bohumín , e-mail: leparova@knih-bohumin.cz .

Literární cena Vladimíra Vokolka 2005

Město Děčín a Městská knihovna Děčín vyhláší IX. ročník soutěže **Literární cena Vladimíra Vokolka 2005**

Soutěž je zaměřena na poezii a je určena mladým lidem, kteří trvale žijí v ČR. Soutěž se uskuteční ve třech věkových kategoriích:

- a) autoři od 15 do 18 let včetně,
- b) autoři od 19 do 24 let včetně,
- c) autoři od 25 do 35 let včetně.

Soutěžní příspěvky zasílejte v maximálním rozsahu 10 textových stran ve třech vyhotoveních na adresu: Městská knihovna Děčín, ředitel Mgr. Ladislav Zoubek, Raisova 3, 406 55 Děčín IV. Obálku označte značkou „LCVV 2005“.

Zaslané soutěžní příspěvky se nevracejí. Své jméno, příjmení, datum narození, trvalé bydliště, školu nebo zaměstnání napište na zvláštní papír, který samostatně vložte do obálky k zaslaným příspěvkům. Dále připište souhlas se zařazením Vašich osobních údajů do databáze soutěžících a s případným zveřejněním soutěžního textu. Bez těchto údajů nemohou být příspěvky zařazeny do soutěže. Soutěž je anonymní, proto osobní údaje nepište na listy společně s vašimi příspěvky! **Literární příspěvky zasílejte nejpozději do 27. května 2005.** Všichni, kteří se zúčastní literární soutěže, budou v září 2005 pozváni na slavnostní vyhlášení výsledků do děčínské knihovny, kde budou oceněné texty reprodukovány a rovněž k této příležitosti bude vydán tištěný sborník nejlepších prací.

Bližší informace na www.dcknihovna.cz .

ČTENÍ PRO NEVIDOMÉ

Ve středu 13.dubna 2005 se v zasedací síni Městského úřadu v Jičíně konalo autorské čtení LISu pro nevidomé a těžce zrakově postižené. Svoje práce přečetli : Jarmila Novotná, Josef Jindra, Draga Zlatníková a Eva Jebavá (povídku Václava France).

Jana Benešová

LITERÁRNÍ VYSOČINA

Dobrý den,

na vědomost se dává, ze od 8. do 10.července opět děláme v Chotěboři festival Literární Vysočina /už 3.ročník/. Vše o minulem ročníku a myšlenka

Festivalu jako takového na www.literarni.vysocina.cz . Program tohoto ročníku plus další informace tam bude cca za měsíc. Už teď můžu slíbit, že bude zajímavý a pestrý: zájem přijet má J.Kuběna, Z.Hadrbolcová a další včetně Mirka Kovaříka.

Součástí programu je volný blok autorského čtení. Kdo má zájem vystoupit, přihlaste se mi včas. Výběr textu je na autorovi, čas dle

dohody a počtu zájemců. Pokud někdo můžete a máte chuť přiložit ruku k dílu a přispět festivalu ať sponzorským darem, či věnováním cen do soutěže - budeme velmi rádi. Zora Šimůnková, www.zorasimunkova.wz.cz

JAK JSEM PŘEJEL LITERÁRNÍ CENU

Josef Jindra

Že se vesnice jmenují všelijak podivně, vím už z dob mladistvých putování po krásách této země. Ale tohle jméno jsem dokonce ani neslyšel.

„Člověče, zní to jako když zarehtá kuň,“ řekl jsem příteli, když jsem u něj na stole objevil jakýsi časopis s inzercí na literární soutěž se slibujícím názvem „Řehečská slepice.“

„Kde to asi je, ta Řeheč ?“ zeptal jsem se, než jsem vzápětí o řádek níž našel informaci, že město Jičina je hned vedle.

„Ta soutěž, je to asi něco jako Havlíčkova Borová a tak, ale nejspíš o třídu ještě lepší a náročnější,“ dopověděl přítel.

„A to ty tam něco budeš psát ?“ ptám se.

„Ještě nevím, ale nejspíš ne, vždyť víš, jakou mám náladu.“ Ona mu totiž před týdnem utekla žena.

„Už jsme dlouho kolem sebe jen chodili, stejně zanašela, potvora, jako ty slepice.“ Utekla mu za tou svou už špatně utajovanou láskou, jakousi Marií Dostálovou z Hradce, dokonce o deset let mladší než ona.

„Co naděláš, to je život. A ty bys tam chtěl něco napsat ?“

„Opovaž se!“ sykla za mnou žena.

Ale já jsem neohroženě pokračoval : „Jakápak je asi cena pro vítěze ? Že by slepice ? Kdysi jsem odněkud – myslím z Ruska – přivezl dětem takovou plechovou, krásně barevnou slepici. Natáhla se klíčkem a ona klovala a poskakovala po stole. Ale nekvolala. Tahleta by asi kvokala. Svět jde dopředu. Kvokat – to dnes není žádný problém, to dělá kdekdo a vejce žádné ani nesnesl. Pokud vůbec nebude živá ! Mělo by to něco do sebe. Na paprice s knedlíkem, to já můžu.“

Tak jsme se aspoň zasmáli.

Asi za měsíc jsem měl cestu do Jičina a žena jela se mnou. A vida, Řeheč je na mapě okresu. Jen malá odbočka a už jsme v obci. Domečky sice jako kdekoliv jinde, i hospodářské dvorečky, asi tu budou i domácí hospodářská zvířata. Slepice určitě, to vidím. Ovšem lidi tady určitě jsou jiní, literární aktivní. To je dnes vzácné a chvályhodné !

Rozhlížím se po obci a moc pozor nedávám, až žena krátce vykřikla a pravá strana auta se dvakrát zhoupla.

„Ach jo, přejel jsem slepici. To už je v životě potřetí!“

„Ale tohle asi nebyla ledajaká slepice !“ říká žena tajemně. „Tu slepici jsi jim přejel !“

„Prosím tě, jakou u slepici ? Počkej, nebo si myslíš, že to byla ta .... ona ...jaksi .... titulární slepice ?“

„Tak zastav a podívej se za sebe zpátky na silnici. Leží tam , chudinka, s nožičkama nahoru a vypadá jako uvozovky dole. A dušičku už má, chuděra, někde nahoře na nebi místo uvozovek. Tak už nic teď nemusíš psát a zřeješ mi místo toho záhonky !“

*) Tato povídka Josefa Jindry sice cenu na Řehečské slepici 2005 nezískala, ale dovolil jsem si ji přece jenom uveřejnit, když se na ní nedostalo ve sborníku Merkur, Venuše, Řeheč, Mars, protože se mně líbila a doufám, že nezklamala ani Vás.

Václav

LIS NA 1. MÁJE

Původně spíš prezentace neziskovek, pak spíš řada vystoupení jičínských kapel, sborů a jiných. Nu, vlastně oboje. To byl 1. máj v jičínském parku. Díky svatému Petrovi se vydařilo. Vydařilo i navzdory některým členům LISu, kteří tvrdili, že to nemá cenu. Ostatně, každý nechť si svou lenost zdůvodní dle svého. Taky se akce povedla díky tomu, že parta Pavla Nožičky postavila stany, takže nepršelo.

Nejhorší byla ta nová technologie, kdy se papíry na panely nepřipevní starými dobrými špendlíky, ale jakousi žvejkačkou, která se stejně žvejkat nedá. Když jsme to s Pavlem Herbrychem zvládli, dali si prvomájové pivo v kelímku, bylo dobré.

Kapička, Sdr pro pom. ment. postiženým a další byli lepší, protože jejich expozice byla trojrozměrná. Nicméně i u té naší, vedle Smetany, knihovny a dalších, objevovali se lidé. Líbilo se mi, že je ty panely vyprovokovaly k diskusím rozličným, nikterak neplánovaným. I to byl příjemný přínos. Když jsme s těmi pěknými holkami balili stany a hrál výborný dixilend, bylo nám fajn.

prochor

MUZIKA PAKA 2005

Občanské sdružení Open Art Nová Paka ve spolupráci s MUZEEM, KULTURNÍM STŘEDISKEM, KNIHOVNOU, KINEM, a ČAJOVNOU ŠEN-NUNG za podpory MINISTERSTVA KULTURY ČR, MĚSTA NOVÁ PAKA, KRAJSKÉHO ÚŘADU HRADEC KRÁLOVÉ a NADACE ČESKÝ HUDEBNÍ FOND PRAHA uvádí desátý ročník festivalu Muzika Paka - kultura okraje v kraji blouznivců. Festival se koná od pátku 27.května do neděle 29.května 2005. Úplný program festivalu Muzika Paka 2005 na <http://muzikapaka.cz> .

Václav

LIS V DOMAŽLICÍCH

Když jičínský LIS uspořádal vloni v květnu Jičínské poetické jaro, na které seval literáty z Čech, Moravy a Slovenska, netušil, že se rodí nová tradice pravidelných neformálních setkání. Na podzim 2004 se uskutečnila na Slovensku Martinská poetická jeseň a letos na jaře (15.-17.dubna) převzala štafetu chodská metropole Domažlice. Setkání uspořádal tamní Chofilis (Chodský filmový a literární spolek), především dvojice studentek Lucie Popovičová a Simona Váchalová (obě účastnice jičínské akce). Podporu poskytl Gymnázium J.Š. Baara s ředitelem Kamilem Jindřichem a i Městský úřad v čele se starostou Janem Látkou, který se večerního posezení aktivně zúčastnil.

A tak městem opět zněla poezie, kterou aktéři recitovali nejen na významných místech města, ale i v poetických zákoutích (např. galerie bratří Špillarů, Příhodův park či domažlická věž). Večerní posezení doprovázela kytara a řada diskuzí nejen o literatuře. Je dobře, že ani tentokrát nechyběl jičínský LIS, zastoupený Pavlem Herbrychem a Václavem Francem. Bylo příjemné poslouchat vzpomínání účastníků na loňské jičínské jaro, tolik inspirativní pro řadu básníků a prozaiků. Akci navštívila opět početná skupina autorů ze Slovenska, a tak se nelze divit, že již na podzim se podobné setkání uskuteční opět v Martině. Doufám, že ani tentokrát nebude LIS chybět! Václav

MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ 2004 - almanach účastníků

V Domažlicích jsem získal i almanach z loňského martinského setkání (24.-26.září 2004), který sestavili Taťána Sivová, Bibiana Melišová a Marcela Kubovová. Je v něm zastoupeno 16 autorů a autorek, kteří poskytli příspěvky. Nechybí mezi nimi domácí, ale i přespolňáci, např. Lucie Popovičová z Horšovského Týna, Petr Musílek z Chotěboře či Marek Velebný z Plzně. Potěšitelná je i účast jičínské Pavla Herbrycha se svojí povídkou (bezejmenná ... snad? Na počátku bylo slovo).

Mimo jiné je zde uveden i Pavlův citát ze setkání : "LIS se v poslední době vylisoval a kdyby věděli vše, co tu proběhlo a jaká atmosféra panuje, jistě by všichni našli zbytky sil a vši silou přetrpěli všechny útrapy cest."

Václav

O tom, že se rozvíjejí česko – slovenské vztahy nejen na literární úrovni se mohli přesvědčit účastníci domažlického setkání. Poezie sblíží lidi, jako se to stalo v případě Pavla z Jičina a Zuzky z Martina. I když se v rámci Chodského poetického jara konala „svatba“ i za přítomnosti svědků i pana starosty Domažlic Jana Látky, prozradím, že to byla přece jenom „svatba nanečisto“. Ale kdo ví ...

Václav

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 6. Číslo 5. Květen 2005 .

(11. května 2005)

www.kobra.zde.cz